

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: **D. T. N.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2025, č. j. OAM-551/ZA-ZA15-HA06-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2025, č. j. 1 Az 23/2025-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce proti tomu brojil stručnou žalobou, kterou Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl. Napadené rozhodnutí nepovažoval za nepřezkoumatelné. Nepřisvědčil tvrzení žalobce, že ve správním řízení uvedl dostatečné důvody, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven azylově relevantnímu pronásledování či vážné újmě ve smyslu § 12 zákona o azylu. Skutečnou obavu vyslovil pouze vůči svým věřitelům, kteří by mu mohli vyhrožovat, pokud by se do Vietnamu vrátil bez dostatečných finančních prostředků. Tuto skutečnost však ustálená judikatura NSS nepovažuje za azylově relevantní.

[3] Městský soud dále nepovažoval za důvodnou námitku nedostatečného posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce svá tvrzení o případném vyhrožování ze strany soukromých věřitelů dále nerozváděl. Navíc ani netvrdil, že by mu státní orgány nebyly ochotny poskytnout zastání a ochranu v případě naplnění jeho obav z vyhrožování

ze strany věřitelů. Dále městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že žalobce neměl dostatek možností k doložení rozhodných skutečností. Samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany je totiž zdrojem informací podstatných pro její udělení.

[4] Městský soud nepovažoval za důvodné ani další námitky vznesené v řízení o žalobě. Žalobce však proti jejich vypořádání v kasační stížnosti nebrojí. Nejvyšší správní soud je tedy dále nerekapituloval, jelikož je dle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody podané kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V první řadě namítá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatečné vypořádání všech žalobních námitek.

[6] Dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že ve správním řízení netvrdil žádný relevantní důvod pro odůvodněný strach z pronásledování. Stěžovatel uváděl takové důvody, které ve svém souhrnu ospravedlňovaly udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný i městský soud se však bez dalšího důkazně spolehli na informaci o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, aniž by se dostatečně a individuálně věnovali tvrzením stěžovatele. Azyl či doplňkovou ochranu lze udělit i v případech, které sice na první pohled nespádají pod § 12 zákona o azylu, ale lze na jejich základě dovodit, že stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování v domovském státě.

[7] Městský soud se rovněž ztotožnil se závěrem žalovaného, který se nedostatečně vypořádal s případnou možností udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle stěžovatele se skutečnosti uvedené v tomto ustanovení obtížně prokazují. On je však uvedl, ale žalovaný se tím zabýval pouze paušálně nebo nedostatečně. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační plně odkázal na napadené rozhodnutí, vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnosti či zamítnutí.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[10] Kasační stížnost není přijatelná.

III.A. Nepřípustná kasační námitka

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná, *opírá-li se jen o jiné*

pokračování

důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatel musí podle § 104 odst. 4 s. ř. s. v kasační stížnosti mj. reagovat na argumentaci krajského (zde městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou jeho závěry nesprávné. Pokud pouze opakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, tak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36).

[12] Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaný dostatečně nezvažoval možnosti udělení doplňkové ochrany a nepřihlédl k tomu, že jím tvrzené skutečnosti neměl nad rámec svého výsledku jak potvrdit či doložit. Městský soud v reakci na to v bodě 23 napadeného rozsudku s odkazem na judikaturu NSS konstatoval, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Žalovanému proto nelze vyčítat, že vycházel především z obsahu výsledků stěžovatele, jelikož ty jsou vedeny právě za účelem umožnit žadateli tvrdit skutečnosti, ke kterým si následně správní orgán obstarává relevantní důkazy. Zároveň přihlédl k tomu, že se stěžovatel dne 3. 7. 2025 dostavil k seznámení s podklady a na výslovné dotazy žalovaného nevyjádřil potřebu se s nimi obeznámit, či je doplnit například o svá tvrzení nebo vlastní podklady. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze uvádí, že městský soud přisvědčil žalovanému, který se dostatečně nevypořádal s možností udělení doplňkové ochrany a nezohlednil, že hrozba újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se obtížně prokazuje. Nijak však nereaguje na citované závěry městského soudu, že to byl on sám, kdo měl možnosti svou argumentaci dále rozvádět, avšak nevyužil je. Tato kasační námitka se tak mýlí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku a je proto nepřipustná.

III.B. Nepřijatelné kasační námitky

[13] Stěžovatel vznáší obecnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. K té Nejvyšší správní soud odkazuje na judikaturu, která popisuje, jaké vady naplňují tento kasační důvod (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Soud přistoupí ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze při nejzávažnějších vadách, kdy je pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze věcně přezkoumat. (rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35, bod 18). Zpravidla přitom postačuje vypořádání alespoň základních žalobních námitek, přičemž přiměřeně lze akceptovat též reakci implicitní (rozsudek NSS ze dne 3. 11. 2015, č. j. 2 Afs 143/2015-71, nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[14] Nejvyšší správní soud v návaznosti na obecnou námitku nepřezkoumatelnosti konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku poskytuje odpověď na žalobní námitky v souladu s požadavky judikatury a městský soud se tak nedopustil závažného pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Stěžovatel dále namítá, že ve správním řízení uváděl důvody, které ve svém souhrnu ospravedlňovaly udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ani tato kasační námitka však nemohla založit přijatelnost kasační stížnosti. NSS totiž v typově obdobných případech (tj. v případě žadatelů o mezinárodní ochranu z Vietnamu, kteří se obávají pronásledování ze strany svých věřitelů, kteří jsou soukromými osobami) setrvale rozhoduje tak, že takto tvrzená újma nemá žádnou souvislost s azylově relevantními důvody pronásledování, jak jsou definovány v § 12 zákona o azylu. Nejedná se o hrozbu pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tím méně pak o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, pro které stěžovateli mohl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu (nad rámec rozhodnutí uvedených v bodě 22 napadeného rozsudku například již rozsudky NSS ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 241/2005-46, ze dne 16. 2. 2006, č. j. 7 Azs 212/2005-8, nebo dále usnesení ze dne 6. 6. 2024, č. j. 2 Azs 97/2024-28, ze dne 26. 6. 2024, č. j. 2 Azs 98/2024-28, či ze dne 14. 11. 2025, č. j. 8 Azs 150/2025-20). Navíc platí, že pouze obecné tvrzení o hrozbě újmy bez prokázání existence takového nebezpečí za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné státní orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 47/2008-57, či usnesení ze dne 30. 9. 2025, č. j. 7 Azs 141/2025-28).

[16] Přijatelnost kasační stížnosti nemohla založit ani námitka, že žalovaný i městský soud se bez dalšího důkazně spolehli na *Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 23. 5. 2025, a Informace MZV ČR ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva*, aniž by se dostatečně individuálně věnovali jeho tvrzením stran hrozby vážné újmy ze strany soukromých věřitelů. K této námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu lze odkázat na ustálenou judikaturu, podle které je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany jen tehdy, jestliže žadatel alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 Azs 31/2010-69, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 12/2011-79, ze dne 9. 10. 2014, č. j. 4 Azs 144/2014-34, či ze dne 9. 8. 2023, č. j. 7 Azs 103/2023-31). Zároveň v rozsudku ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-42, NSS uvedl, že pokud stěžovatel v průběhu správního řízení neuváděl jiné než ekonomické důvody, nelze potom žalovanému a následně soudu vytýkat, že nevyhledával důvody jiné. To platí v projednávané věci obzvlášť s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel sám nejenže azylově relevantní důvody nesdělil, ale dokonce sám některé z nich vyloučil, když uvedl že ve vlasti nebyl politicky aktivní, je bez náboženského vyznání a neměl žádné problémy se státními orgány.

[17] Ze stejného důvodu nemůže založit přijatelnost kasační stížnosti ani námitka, že azyl či doplňkovou ochranu lze udělit i v případech, které sice na první pohled nespadají pod § 12 zákona o azylu, ale lze na jejich základě dovodit, že stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování v domovském státě. Stěžovatel totiž již nad rámec strachu z pronásledování ze strany svých věřitelů žádné další obavy netvrdil. Jak soud uvedl již

pokračování

v předchozím bodě, z judikatury vyplývá, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany a žalovanému nepřísluší právně relevantní důvody domýšlet. Jak plyne již z bodu [12] výše, v řešené věci stěžovatel měl ve správním řízení možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či uvést jakékoliv nové skutečnosti či informace. On se však s nabízenými informacemi seznamovat nechtěl a žádné další skutečnosti neuvedl. V souladu s ustálenou judikaturou tedy bylo na stěžovateli, aby konkretizoval, proč právě jím tvrzená újma má spadat pod rozsah § 12 zákona o azylu, což neučinil.

[18] Co se týče doplňkové ochrany, soud poznamenává, že ve vztahu k jejímu udělení by mohla být hrozba újmy ze strany soukromých věřitelů relevantní. Pro její udělení totiž není rozhodné, z jakého důvodu žadateli hrozí skutečné nebezpečí v zemi původu. Stále však platí, že stěžovatel by hrozbu skutečného nebezpečí takové vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu musel v řízení hodnověrně tvrdit (usnesení NSS ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30). Městský soud však v bodě 22 napadeného rozsudku konstatoval, že tomu tak v projednávané věci nebylo a stěžovatel tento závěr v kasační stížnosti relevantně nepochybnil (viz bod [12] výše).

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se městský soud nedopustil zásadního pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti. Kasační stížnost není přijatelná ani z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury. Proto ji NSS odmítl pro nepřijatelnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. března 2026

Petr Mikeš
předseda senátu